Ч. 195. Четвер 12 вересня (30 серпня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Скликане сойму і дневний порядок першого засїданя. — Подї в Одесї.

В наслідок скликаня сойму на понедїлок 16 с. м. вислав п. Маршалок краєвий до всїх послів повідомлене о тім, долучуючи рівночасно дневний порядок найблизшого засїданя соймового. То засїдане відбуде ся в понедїлок дня 16 с. м. о годинї 10 перед полуднем. Буде то з черги 24 засїдане теперішної соймової каденциї.

Дневний порядок обіймає 31 точок. Виділ краєвий предкладає 20 нових справоздань, котрих перше читане і приділене до комісий відбудуть ся на першім засїданю. З важнїйших предложень треба згадати слїдуючі: проект зміни реґуляміну соймового, буджетову провізорию на перший пів рік 1908 р., замкнене рахунків фондів краєвих за рік 1906, проект будови краєвих публичних збірників на ропу о вмістимисти 10.000 ваґонів, справоздане що до будови двох домів мешкальних в краєвій школї ремесел в заведеню для сиріт гр. Скарбка в Дроговижи, проект утвореня краєвої центральної каси для спілок рільничих, проект закона о правних відносинах робітників рільних і лїсних, проект зміни деяких постанов закона о публичних доїздах зелїзничих, замкнене рахунків фондів пропінацийних за рік 1906 і прелїмінар тих фондів на рік 1908, справоздане з білянсом банку краєвого за рік 1906, справоздане о краєвій продажи соли, справоздане з білянсом каси щадничої у Львові, справоздане в справі зачисленя міста Копичинцї до місцевостий, підлягаючих громадскому законови з дня 3 липня 1896 р., справоздане в справі посольского мандату кн. Романа Пузини, соймового посла з сїльских громад коломийского повіта; чотири предложеня Виділу краєвого дотикають змін територияльних судових і автономічних повітів і утвореня самостійних громад.

Справоздань комісийних, полагоджених вже в часї минувшої сесиї соймової на весну с. р., війшло 11 на дневний порядок першого засїданя соймового.

Зі справоздань законодатних уміщено яко послїдну точку порядку справоздане ґірничої комісиї о державнім предложеню з проектом закона управильняючого право добуваня мінералів, котрі надають ся до ужитку задля вмістимости земних живиць (нафта і віск земний). Справоздавцем того предмету єсть пос. Малаховский. Проект того закона був вже на дневнім порядку послїдного засїданя соймового на весняній сесиї, але наради над ним відложено, а того самого дня скінчила ся також соймова сесия.

Дальше уміщено на дневнім порядку справозданя:

Комісиї громадскої о дїяльности департаменту І. Виділу краєвого о справах громадских і повітових (справоздавець пос. Мерунович);

Комісиї шкільної о дїяльности департаменту І. Виділу краєвого в справах стипендийних, шкільних і артистичних (справоздавець пос. Пінїньский) і справоздане о внесеню пос. Олесницкого в справі переміни 2-кл. школи народної в Синевідску вижнім на 4 клясову (справоздавець пос. Томашевский);

Комісиї буджетової о замкненю рахунків фондів пропінацийних за рік 1905 і прелїмінаря на р. 1907 (справоздавець пос. Скалковский);

Комісиї господарства краєвого о внесенях пос. Меруновича в справі обнятя в заряд краю доменів і лїсів державних, пос. Ценьского в справі достарчуваня в більшій мірі як доси дерева на паливо і будівельного околицям безлїсним краю з державних лїсів і пос. Клеского о заложеню складу дерева на паливо з державних лїсів в Коломиї (справоздавець пос. Ґарапіх);

Комісиї зелїзничої: о внесеню пос. Любомирского в справі зелїзничих тариф вивозових

---

6)

ГУМОРИСТИЧНІ ОПОВІДАНЯ.

2. Зловила.

Траґі-комічна исторія.

(Дальше).

Карзон не дуже спішив ся в дорозї до сусїдної маєтности, а коли там прийшов, казав брата Еллени закликати до подальшої комнати і повідомив его в чотири очи о злощасній подїї.

Розмову обох молодих мужчин перебила нагло Еллен Мердок. Она очевидно слухала під дверми і впала тепер до комнати мов розлючена Фурия.

— А то сором! — крикнула она. — То змова — то ви! — ви! — ви! — все то нa робили!

Карзон поступав ся осторожно взад поза якесь високе крісло, бо сподївав ся кождої хвилї, що она кине ся на него з кулаками. — Успокійте ся Міс Мердок — старав ся він єї успокоїти: — ще зовсїм не знаємо що стало ся; чей ніяке нещастє. Стентон може кождої хвилї явити ся.

— Я маю спокійна бути! О! о! о! — —

Вже слів їй не стало; в одній хвили здерла собі з голови весїльний вельон а в тім роздразненю і часть припнятих кіс на голові; з корчевим плачем присїла на якесь крісло а Карзон зміркував, що тепер пора щезнути. В три години опісля сидів він в однім пересїку першої кляси і вертав зелїзницею назад до Льондону.

*

В Льондонї застав Карзон сподївану звістку а коротка виміна депеш межи обома приятелями довела до того, що они один їдучи з півночи другий з полудня, третого дня по розбитім весїлю зійшли ся на двірци зелїзничім в Кембрідж. Повитали один другого многозначним усьміхом.

— Ось ми й зійшли ся. Щож ти думаєш дальше робити. Перевезу ся за море на цїлечину та поїду до Парижа або на Рівієру, аж тота історія забуде ся. Їдь зі мною.

Годї; я мушу їхати на північ до Обану. Звідтам поплиду Гетфільдовим яхтом до Канади. Я обіцяв ся єму.

Мене він також запрошував перед кількома місяцями.

— Знаю то, а ти відмовив в тїй гадцї, що в тім часї — будеш чим иншим занятий. По правдї тобі би то належало ся за кару, що ти не скорше прийшов до розуму. — Лиш не криви ся так. Прецї ти вже позбув ся клопоту. Я телєґрафував вчера до Гатфільда, подав єму до відмости, що ти надумав ся инякше і маєш охоту їхати з нами. Нинї четвер, а яхт відпливе не скорше аж слїдуючого понедїлка, отже можеш вигідно казати собі прислати до Обан все, чого тобі потреба. — Ловецкий і ледовий шпорт. — Не могло дїйстно лучити ся користнїйше для тебе.

— Прецї з тебе добрий хлописко, Фреде!

— Авжеж, що добрий! Ходіть но сюди — відозвав ся він до дверника двірцевого — занесїть оба отсї куфри на другий перон!

Надходячий з півночи поїзд заїхав перед дворець, коли оба молоді мужчини лагодили ся в своїм купе в дорогу. Карзон сидів вже у ваґонї, а Стентон подавав єму пакунки.

Нараз перепудив ся так, що аж пустив на землю звинений плед. Якийсь голос закликав его по імени, жіночий голос, аж надто добре знаний єму голос: Гаррі! О Гаррі!

— Всїдати — всїдати! — накликував кондуктор, але Стентон стояв мов би задеревілий. Заким ще Карзон міг єго втягнути до себе, поїзд рушив, а Гаррі Стентон лишив ся на двірци в Кембрідж з — панною Мердок.

Судьба заскочила его в послїдній хвили, случай так хотів, що покинена наречена їхала якраз на полудне в тім поїздї, котрий в Кембрідж минав ся з поїздом, що їхав на північ. Там молода добачила свого непостійного нареченого і зловила его. Приятель не був вже в силї виратувати єго другий раз з тої сїти, в яку зловив ся.

*

На яхтї „Люна“, що стояв в малій пристани в Обан, було вже все готове до дороги; ждали ще лиш на Гаррі'го Стентона, котрий в день по звістній пригодї в Кембрідж заповів телєґрафічно свій приїзд на понедїлок. Але минув ранок і було вже пізно з полудня а Гаррі Стентон все ще не показував ся.

Аж ось о четвертій годинї наспіла депеша. Карзон отворив адресовану до него жовту куверту і прочитав борзенько єї короткий зміст.

на терте дерево (справоздавець пос. Федерович), о внесеню пос. Олесницкого в справі зелізничої почекальні в Завадові (справоздавець пос. Струшкевич) і о внесеню пос. Стояловского, в справі заведеня на зелізницях ріжних догідностий (справоздавець пос. Шецель);

Комісиї гірничої о петициї краєвого товариства нафтового в справі відповідного толкованя податкового закона і зміни закона конкуренцийного (справоздавець пос. Малаховский) і

Комісиї податкової о внесеню пос. Шведа в справі зложеня податку домово-клясового від деревляних домів о одній мешкальній комнаті (справоздавець пос. Буйновский).

Після урядових вістий о подіях в Одесі убито там дня 31 серпня скритоубийчо двох поліциянтів, а одного поліцийного урядника тяжко ранено. Ті замахи разом з убитєм ґенерала Каранґозова на Кавказі викликали серед російского населеня Одеси сильне обурене, яке проявило ся погромами оберненими головно против жидів. Дня 31 серпня убито на улици одного жида, а трех ранено. Від дня 1 до 6 вересня при борбах на улицях ранено вистрілами з револьверів 12 осіб, з котрих одна померла. Ножами поколено і покалїчено 32 особи. Поліция арештувала 22 осіб, членів „союза істинно русских“ і анархістів, при чім показало ся, що многі подавали ся фальшиво за членів „союза істинно русских“. Вкінци, завдяки енерґічним зарядженям властий удало ся спинити погроми і привернути спокій.

Новинки.

Львів, дня 11-го вересня 1807.

— Торжествене богослужене за упокій бл. п. Цїсаревої Єлисавети відбуло ся вчера у всїх церквах нашої монархії. Є. В. Цїсар пішов був вчера до крипти ОО. Капуцинів, де спочивають мощі помершої і там молив ся над домовиною. У Львові в латиньскій катедрі відправив богослужене архіеп. Більчевский, а в богослуженю взяли участь в заступстві Є. Е. п. Намістника, котрий в справах урядових виїхав на кілька днів до Відня, віцепрезидент Намістництва гр. Волод. Лось, Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї і репрезентанти властий. В церкві сьв. Юра був на богослуженю радник Двору Чеховский, а у вірменьскій катедрі радник Двору др. Дембовский.

— Відзначеня. Є. В. Цїсар надав старшому інспекторови евіденциї катастру ґрунтового, Іванови Тобічекови рицарский ордер Франц Йосифа.

— Письменний іспит зрілости в ц. к. академічній (рускій) ґімназиї у Львові зачне ся в понеділок д. 16 вересня о год. 8 рано. — Абітуриєнти мають зголосити ся в канцеляриї дирекциї — в новім будинку при ул. Сапіги — в суботу дня 14 вересня.

— Репертуар руского театру в Яворові. Саля „на виставі“. Початок 7½ вечером. Білети продає раньше торговля „Просьвіти“ і торговля п. Куроля. — Ві второк дня 10 вересня с. р. „Фавст“ опера в 6 відслонах Ґунода. — В четвер 12 вересня „Надїя“ славнозвістна рибацка штука в 4 діях Г. Гаєрманса. — В суботу дня 14 вересня „Барон Циганів“ оперета в 3 дїах Штравса. Гостинний виступ п. Ф. Лопатиньскої, співачки львівского театру. — В недїлю 15 вересня „Запорожець за Дунаєм“, народна оперета в 3 дїях Артемовского. Закінчить: „Вечірницї“ музичний твір Нїщиньского.

— Чия власність? Дня 8 с.м. арештувала поліция небезпечного злодія Петра Подеричного, родом з Болестрашич перемиского повіта літ 36. Як розслїджено приїхав він до Львова дня 29 серпня і привіз з собою крім значнїйшої готівки кілька коротких шнурків дрібних правдивих коралїв. Єсть підозріне, що коралї тоті походять з якоїсь значнїйшої крадежі і що Подеричний попродав цїннїйші річи а лишив собі лиш коралї на дарунки для дівчат. Крадїж могла бути доконана в якійсь церкві або в костелі, а коралї украшали може який образ Матери Божої. Поліция пошукує властителя коралїв, щоби єму звернути єго власність, а доказати вину арештованому.

— Нещасливі пригоди. В копальни соли в Калуши усунула ся в ночи з суботи на недїлю в штольни скала і присипала двох робітників: Теодора Пфайфера і Данила Грицана. Пфайфера тяжко покалїчило, а Грицан погиб на місци. — Межи Прошовою а Островом Березовицею на зелїзници льокальній Тернопіль Копичинцї, впав дня 2 с. м. кондуктор Косцюшко з поїзду. Нещасливий хотів занести управителеви білет і гроші за доплату, одержані від подорожного і з власної неосторожности упав та потовк ся тяжко. Їдучий в поїздї лїкар подав єму першої помочи. Нещасливого відвезено до Тернополя.

† Померли: В поїздї зелїзничім їдучи з Дорни Ватри на Буковинї до Станиславова помер нагло римо-кат. катехит в Станиславові о. Щасний Малярский. — Станислав Кржечунович, властитель більшої посїлости помер в Коломиї в 63-ім роцї житя. — Антін Михалевич, гр. кат. сьвященик і бувший рахунковий урядник в мінїстерстві фінансів, помер у Відни в 42-ім роцї житя.

— Дрібні вісти. В київскім університетї будуть в осїннім семестрі сего року викладати як доносить київска „Рада“ — історию „малорускої лїтератури“. — В рускій ґімназиї в Коломиї було з кінцем минулого шкільного року 661 публичних учеників і 8 приватних. З тих при клясифікациї одержало: 48 степень відзначаючий, 501 (7 приват.) першу клясу, 38 другу клясу, 15 (1 приват.) третю клясу, 53 дістали поправку а 6 не клясифіковано. — При ул. Унїї Берестейскої знайдено вчера 25 кільоґрамів вапна. Вапно зложено в експозитурі поліцийній при ул. Городецкій. — П. Амалія Бавер згубила вчера в переходї з ул. Жовківскої на Бальонову бінокль дамский оправлений в перловину. Знахідникови обіцює відповідну нагороду. — Зарібникови Іванови Мартинови вкрав хтось з куфра книжку каси щадности на 76 кор. — Товариство асекурацийне Ню-Йорк визначило 3000 кор. нагороди за зловлене Раблїна, котрий вкав 32.447 кор. на шкоду дра Іскрицкого в Кракові. Раблїн має лїт 35 і походить з Тарнова. В єго помешканю знайдено цїлу єго порядну ґардеробу, котру очевидно не мав часу забрати а крім того плян зелїзниць середно-европейских, уложені системи гри в Монте Карльо, де Раблїн був недавно і книжочку з описом Трансвалю і картами зелїзниць в сїм краю. — З днем 16 с. м. увійде в житє новий уряд почтовий в громадї Яківцї, тернопільского повіта. До сего уряду почтового будуть належати громади і обшари двірскі Чернихів, Малашівцї, Обаранє, Плесківцї і Заруде.

— Звірство жебрака. За страшний причинок до перерваної в наших фейлетонах розвідки про жебраків і жебрацтво, котру небавком зачнено дальше поміщати, може послужити слїдуючий злочин, викритий в Сокали, про котрий доносить до „Kur. Lwow.“: В день 8. вересня відбув ся в Сокали, як що року, відпуст в тутешнім костелї ОО. Бернардинів. На відпуст той сходять ся путники майже з цїлої Галичини, а також із сусїдних російских сїл. Дідів та калїків всїлякого рода числить ся тут підчас відпусту на тисячі. Двох дідів посварило ся з собою. Один з них пішов зараз до постерунку жандармериї в Сокали і зізнав на свого товариша, що слїдує: Перед 4 роками

— Бідачиско! — зітхнув він і подав папір стоячому коло него Гатфільдови.

Депеша звучала: „Нинї рано віддала ся за мене. Бувай здоров! Гаррі“.

3. Нетерпеливий жених.

— Захарів — чоловіче! Чи ти оглух, чи що? Де ти знов заліз?

— Я тут, люба Мільцю, тут в альтанцї — понеслись у відповіди слова перериванї острими ударами молотка.

„Люба Мільця“ біжить до хорошо побудованої альтанки, зарослої цвитучими чіпними рожами і диким виноградом та глядить на мужа, що стоїть в камизельцї і з закоченими рукавами від сорочки, держить в лївій руцї скрутінь зелено обвитого дроту, в правій молот а в зубах кілька малих мосяжних цьвяшків з головками і порає ся пильно не зважаючи на то, що жінка бідкає ся і руки ломить.

— Біиже ся Бога, чоловіче, що ти тут знову взяв ся майструвати?

— Закладаю електричні проводи до дому — сказав на то поборець податковий на пенсиї, п. Захарія Туманек розвішуючи дріт між головками вбитих цьвяхів. Вже нераз, коли ми тут підвечіркували, показувала ся менї потреба дзвінка.

— Алеж прошу я тебе, на кого ти хочеш дзвонити, коли ми всї троє тут сидимо? Служницї прецї не маємо!

— Не маємо, то правда — признавав він все ще пильно занятий — але й не потребуємо єї. Головна річ в тім, щоби не забракло нїякої вигоди. Колись прецї придав би ся тут дзвінок, а прилад до дзвоненя, який хочу тут умістити, то найновійшої конструкциї.

Поборчиня не дала єму дальше говорити. — Ще один прилад до дзвоненя! Я гадаю, що нам досить того одного, котрий ти прибив на воротах до города. Коли хтось тоті отворить, то в хатї так дзвонить, що мало аж стїни від того не повалять ся.

Поборець потакнув головою, повен глубокого вдоволеня. — Від несподїваної гостини або від нічного нападу ми раз на завсїгди забезпеченї. Отсе тут — він загнув дріт і прибив єго конець — то иншого рода, то буде...

— Буде ще сильнійше дзвонити і більше коштовати — перебила тут єму жінка і взяла чоловікови молоток з руки. — А я тобі кажу, тепер вже досить того, бо як ні, то будеш видїти, що й я тобі задзвоню. З тобою вже не можна витримати! Що дня майструє щось нового, що дня нові видатки. Та чи ти вже взагалї не умієш рахувати?

— Я рахував в урядї податковім через трийцять і сім лїт мого житя, люба Мільцю, а щоби тепер не потребував, то я купив собі дімок і пішов на спочинок.

— На спочинок! — повторила панї Емілїя. — Ніби то ти від того півтора року як ми тут мешкаємо, хоч на хвильку спочив! Майструє, мурує, білить, копає, рубає, оббиває, малює, садить, а тепер ще робить електричні проводи — вже цїлий дім обплетений ґальванїчними дротами, чиста лапка на громи! А кілько то гроший пішло — ну, скажи, чоловіче, чи ти поправдї не думаєш о тім, що ти батько?

Пан поборець зачав поволи й уважно звивати неужитий дріт і відповів з найбільшим спокоєм: Я посилав дївчину, щоби чогось научила ся а крім того забезпечив її придане на чотири тисячі корон. Чогож хочеш ще більше від мене?

— Чого я хочу ще більше? Щоби ти постарав ся о то, аби твоя донька вже раз дїйстно потребувала приданого, щоби дістала мужа.

— А хибаж менї іти та казати вибубнити: слухайте люди, у мене єсть донька на віддаваню, лїт двайцять, рівна як сьвічка, з лиця не найпоганїйша і має чотири тисячі корон приданого?

— Вибубнити! — Поборчиня стала як грань червона. — Ти більше памятаєш на дзвінки як на свою дитину, бо як би не то, то ти би повинен був вже давно зміркувати, що у Анни якось не все в порядку.

— Не в порядку? Чи їй що хибує?

— Чи їй що хибує? Авжеж, батьківского ока. Я занята господарством, не можу цїлий день уважати, але ти би міг, та ти мусиш електричні проводи розтягати і дзвінки закладати а дитина нехай в нещастє попаде!

— В нещастє? Ого, а то що значить?

— То значить, що дївчина щось потайком собі завела та дала собі набити дурниць в голову від якогось, котрий нїколи в житю не думає оженити ся з нею.

— Ого? — сказав поборець ще раз а тепер вже розрушав ся трохи більше. — Хтож би то був такий? Чей-же не той...

— А той, той — підхопила жінка — той великий пан, ад'юнкт лїсовий! Ще від тої забави в лїтї, коли він з нею, Бог знає, кілько разів танцював, веде ся щось потайком між ними.

(Конець буде).

дід Василь вхопив з поля в Кошляках, збараского повіта 8-літного хлопця, Василя Трояна і пішов з хлопцем в сьвіт. Відтак з своїми товаришами звязав хлопця і кипячим смальцем випік єму очи та зломив руку. Хлопчина осліп зовсім а дід бив єго і мучив страшно, заставляючи єго жебрати. Надармо пошукували родичі дитини. Аж тепер вийшло все на верх. Діда арештовано і замкнено в арешті сокальского суду а хлопця взяв поки шо в свою опіку тутешний маґістрат. В слідстві розповів хлопець все, як єго мучили. Нині хлопець має літ 12 і виглядає страшно з своїми випаленими очима. Від часу до часу дістає він нервового атаку а тоді корчить ся і питає ся де дід Василь, щоби єго не бив.

— **Траґедия росийского ґрафа.** Ґр. Комаровский — так єго тепер називають віденські ґазети — погиб а безпосередні і посередні виновники єго смерти сидять вже під ключем, борше як того можна було сподівати ся а ціла ся справа стала вельми сензацийна і цілий сьвіт майже лиш о нім говорить. Зачнемо отже розповідати єї від самого початку. Ґр. Комаровский був первістно рітмайстром при ґвардийских козаках в Петербурзї, але відтак виступив з войска, щоби міг оженити ся з якоюсь артисткою, красавицею першого степеня. Вінчане відбуло ся у Відни в церкві тамошної росийскої амбасади. В тім часі не мав він ще ніякого майна, бо аж пізнійше дістав в спадщині около трох міліонів рублів. Коли вибухла росийско-японьска війна він вступив був знов до войска яко офіцир від козаків, а єго жена доглядала ранених. У Венецию знали Комаровского і єго жену дуже добре; торік були они там довший час. Єго жена кажуть була дуже красна бльондина і належала до дамской орхестри при котрій грала на віольончелї. Вісім місяців тому назад приїхав він був знову до Венеции а жінку і синка лишив був у своєї матери в Росиї. Одного дня одержав він телеґраму, що єго жінка небезпечно занедужала. Він поїхав зараз до Росиї, але застав вже лиш трупа жінки. По похороні вернув він знов до Венеции, де мешкав в С. Марія дель Джиліо.

Дня 3 с. м. о пів до 8 год. рано, якийсь Росиянин, що мешкав в готели „Данієлі" найняв собі ґондолієра (лодкаря), котрий повіз єго на лодці до помешканя ґр. Комаровского. Ґондолієрови велів на себе чекати а сам пішов до помешканя ґрафа і спитав служницю, чи ґраф єсть дома. Служниця відповіла, що ґраф ще в постели і спитала, кого має заповісти. На то відповів незнакомий, що не потреба імени, бо ґраф єго знає; нехай лиш скаже єму, що хтось хоче з ним поговорити. Служниця так і зробила а тоді за кілька хвиль ґраф вийшов до передної комнати, де незнакомий чекав. Не кажучи анї слова, стрілив незнакомий пять разів з бравнінґского пістолета до ґрафа і кожда куля поцілила єго. Послідна поцілила в плечі, коли ґраф обернув ся і почав втікати. На вистріли з пістолета, дівчина вибігла з помешканя, але відтак вернула назад і побачила чужинця на коритари, сидячого на кріслї, де він підпер ся і плакав. Служниця пішла до комнати свого пана; коли вийшла, незнакомого вже не було.

Тимчасом убийник вибіг з дому і скочив до ґондолї та казав везти ся чим скорше до готелю: Борзо, борзо! Їдьте так борзо як лиш можете! В готели заплатив чим скорше свій рахунок і казав відтак ґондолієрови везти ся чим скорше на дворець. Зараз, з самого початку дав ґондолієрови 100 лірів а в дорозї ще кілька разів таку саму суму так, що ґондолієр по завезеню єго на дворець заробив 400 лірів (корон). Незнакомий вискочив з лодки і щез. Тимчасом тяжко зраненого ґр. Комаровского відставили до шпиталю, де зараз приступлено до операциї. (Д. б.)

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 10 вересня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 11.— до 11·20; жито 10·50 до 10·70: овес 7·— до 7·20; ячмінь пашний 7·— до 7·50 ячмінь броварний 8·— до 8·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 9·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; конюшина біла 50·— до 60·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 11 вересня. Є. Вел. Цісар приймив нині перед полуднем офіцирів японьскої ескадри з командантом віцеадміралом Іджуіном на чолї на специяльній авдиенциї, котра тревала чверть години.

Будапешт 11 вересня. (У. Б. Кор.). З Відня доносять: Угорский міністер віроісповідань і просьвіти ґр. Апоній прибув нині перед полуднем до Відня.

В день 11 вересня. Нині зголошено два нові случаї занедужаня на віспу.

Париж 11 вересня. Президент міністрів Клемансо заявив вчера вечером в інтерву, що племя Заідія просило німецкого консуля в Казаблянцї о посередництво в цїли застановленя воєнних кроків. Здає ся що жадане що до чужої інтервенциї не буде увзглядненє. О висланю помочи ґен. Дрідови нема бесіди.

Петербург 11 вересня. Часопись „Реч" засуджено на 500 рублів кари поліцийної за статию о заворушенях в Одесї.

Петербург 11 вересня. З Нижного Новгородя зголошено 8 нових случаїв холери, із Смоленьска 5, з ярославскої ґубернії 30.

Петербург 11 вересня. В Москві заказала поліция відбути засїданя центрального комітету союза мирного відродженя. — Союз „русскіх людей" приступив до межинародної антисоцияліcтичної ліґи.

Казаблянка 11 вересня. Ґен. Дрід прийшов вже майже зовсім до здоровля. Небавком мають відбути ся нові реконесанси против Марокканців. Вчера перед полуднем підніс ся перший раз на побережу, напротив табору войсковий бальон.

Токіо 11 вересня. (П. А.) Вчера наступила виміна ратифікацийних документів росийско японьского договору. Оголошенє наступить завтра.

НАДІСЛАНЕ.

Ч. 3850/07.

Оповіщенє.

Отсим розписує ся конкурс на одну стипендию ювилейної фондациї утвореної з фондів калуского повіта на памятку 40-лїтного панованя Найяснїйшого Цїсаря Франц Иосифа I в квоті 100 К річно, котра в піврічних ратах платних з долини буде виплачувати ся. О стипендию можуть убігати ся сини горожан калуского повіта, уроджені в тім повіті, котрі скінчили 14 рік житя і або вже учащають до якої небудь єствуючої в краю школи рільничої і викажуть ся добрим поступом в науках або також мають намір до таких шкіл учащати.

В браку таких кандидатів може бути тота стипендия надана также убогому ученикови шкіл народних, синови горожанина замешкалого в повіті калускім і уродженому в тім же повіті, котрий скінчив 6 рік житя і викаже ся добрими обичаями і добрим поступом в науках.

Поданя заосмотрені у вимагані докази треба вносити на руки Виділу повітового в Калуши найдальше до кінця вересня 1907.

Услівя приняте можуть інтересовані переглянути в бюрі Виділу повітового в годинах урядових.

З Виділу Ради повітової

В Калуши, дня 26 серпня 1907.

Конкурс.

Ч. 1655.

Ц. к. Рада шкільна окружна в Снятині оголошує отсим конкурс на три стипендиї імени Дутчаків для учеників шкіл середних або семінарий учительских именно:

А) дві стипендиї імени Василя і Анни Дутчаків по 180 К річно, платних з долу по укінченю кождого півроча, хлопцям дітий фундаторів, а то: а) Івана Дутчака, б) Николая Дутчака, в) Параски, замужної Ціховска, г) Василя Дутчака і д) Маиії замужної Ляшкевич, котрі викажуть документами своє походженє як також що:

а) учащають до шкіл середних а іменно до ґімназий, шкіл реальних або семінарий учительских в Галичині і на Буковині:

б) суть руської народовости а іменно, що язик руский єсть їх мовою рідинною, що учать ся язика руского яко предмету обовязкового:

в) укінчили найменше оден семестер з добрим успіхом і клясифікацию першої кляси.

Б) одну стипендию ім. „Дутчака" о річних 48 К платних з долу по укінченю кождого півроча для дітий і потомків мужеского рода, походячих від Юліянни (Льові) родж. Дутчак замужної Жанковска, котрі викажуть документами, се своє походженє, як також, що

а) учащають до шкіл середних, а іменно до ґімназий, шкіл реальних або семінарий учительских в Галичині і на Буковині:

б) укінчили найменше оден семестер з добрим успіхом і клясифікацию першої кляси.

Компетенти мають вносити належито удокументовані поданя до дня 30 вересня 1907 до ц. к. Ради шкільної окружної в Снятині.

Кандидат, котрому стипендия зістане надана буде єї побирати в кождім півроці з дому аж до цілковитого укінченя своїх студий, утратить однак право до побираня тої же, если перерве науку або окаже злі поступи.

В Снятині д. 20 серпня 1907.

— ТОВАРИСКА ЗАБАВА — „Розмова цьвітів". Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Короля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язиці нову товариску забаву під поданим заголовком. Ґадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Виданє представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).